

Forfatter: Udrag fra Det høie Spil

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 9.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296367250848/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

de det unge Menneskes Munterhed. »I er en smild Mand, Herr Vert, – sagde han – I vil ikke, jeg skal være længe i den Forlegenhed, seer jeg; nu vel! skal jeg gaae uden Hat og Cithar videre, saa maa I dog først drikke et Glas Viin med mig og disse gode Venner paa min Sundhed.« »Tak den, som byder! – sagde Verten – en Flaske vil jeg endnu lade Jer faae for det Lapperie.« Vinen kom, og Ynglingen, Verten og Gjæsterne lod den smage sig vel. Iblant Gjæsterne sad en lang mager Mand, som loe haanlig ad den overgivne Yngling, idet han vendte sig til ham og sagde: »seer jeg ret, saa har I dog endnu en halv Skilling, Fremmede! den skulde I sætte paa Lykkespil, saa kunde I endnu blive riig inden Aften.«

»Ja rigtig – svarede Ynglingen – jeg er en holden Mand endnu, tør I vove jer Halvskilling mod min, saa kom!»

Under almindelig Latter fik man Tærningerne frem, og de trillede saa heldigt for den fremmede Yngling, at han, ved bestandig at sætte det Vundne ud paa næste Kast, i kort Tid havde vundet en Dukat. Han blev saaledes ved og snart var Halvskillingen skjult med lutter vundne Dukater. Nu blev den magre Mand vred og kastede Tærningerne hen ad Bordet: »enten er I en Hexemester – sagde han – eller ogsaa I spiller falskt.« »Ingen af Delene – sagde Ynglingen – giv mig Hat og Cithar, Herr Vert! Dukaterne er eders.« Forandret skræbete Verten den store Sum til sig, og Ynglingen tog Cithar og Hat, stak Halvskillingen i Lommen og gik. Men den lange magre Mand gik efter ham, kaldte ham høflig tilbage, og bad ham ikke at tage hans Hef-tighed ilde op; til Beviis paa, at han agtede den tabte Sum for Intet, vilde han nu vove hele sin Guldbørs mod den blotte Halvskilling.

»Det er et Ord – svarede Ynglingen – men I veed jo, jeg vinder. Lykken er nu engang med mig idag, og sandt at sige, jeg kjædes ved et Spil, hvorved jeg hverken har stort at vove eller vinde; thi jeg agter alle eders Penge ikke meget meer end min Halvskilling; men vil I endelig af med dem, kan de jo sagtens være et Kast værd.« Han kastede og vandt.

Den lange Mand loe haanlig og rakte ham sin tunge Guldbørs. »Endnu et Kast – sagde han – jeg har ikke flere Penge; men nu sætter jeg min Frihed paa Spil, naar I vil sætte Guldbørsen, Halvskillingen og et Aar af eders Liv derimod.«

Alle studsede og saae forundrede paa den lange Mand, som ikke lod til at finde noget Usædvanligt i sit Forslag.